XXXIII. (IV. 11.)

DER LŒWE, DIE KRÆHE, DER TIGER, DER SCHAKAL UND DAS KAMEEL.

अस्ति कस्मिंश्चिद्वनोद्देशे मदोत्कटो नाम सिंहः । तस्यानुचरास्त्रयः काको व्याघ्रः शृगालश्च । अथ तैर्भ्रमद्भिः सार्थाद्दृष्ट उष्ट्रो दृष्टः पृष्टश्च । कुतो भवानागतः । स चात्मवृत्तान्तमकथयत् तैश्च नीत्वा सिंहे समर्पितः । तेन चाभयवाचं दत्त्वा चित्रकर्ण इति नाम कृत्वा स्थापितः । अथ कदाचित्सिंहस्य शरीरवैकल्याद्दूरिवृष्टिकारणाच्चाहारमलभमानास्ते व्याकुला बभूवुः । ततः काकव्याघ्रगोमायुभिरालोचितं । चित्रकर्णमिव यथा स्वामी व्यापादयति । तथानुष्ठीयतां । किममेन कण्टकभुतास्माकं । व्याघ्रो ब्रूते । स्वामिनाभयवाचं दत्त्वा स्वीकृतः । तत्कथमेवं संभवति । वायसो वदति । इह समये परिक्षीणः स्वामी पापमपि करिष्यति । यतः ।

त्यजेत्क्षुधार्त्ता महिलापि पुत्रं खादेत्क्षुधार्त्ता भुजगी स्वमण्डं ।
बुभुक्षितः किं न करोति पापं क्षीणा नरा निष्करुणा भवन्ति ॥ १ ॥

अन्यच्च ।

मत्तः प्रमत्तश्चोन्मत्तो भ्रान्तः क्षुब्धो बुभुक्षितः ।
लुब्धो भीरुस्त्वरायुक्तः कामुकश्च न धर्मविद् ॥ २ ॥

इति निश्चित्य सर्वे सिंहान्तिकं जग्मुः । सिंहेनोक्तं । आहारार्थं प्राप्तं किंचित् काको ब्रूते । देव । यत्नादपि न किंचित्प्राप्तं । सिंहो ऽवदत् को ऽधुना जीवनोपायः । काको वदति । नाथ । स्वाधीनाहारपरित्यागेन सर्वनाशो ऽयमुपस्थितः । सिंहो ऽब्रवीत् अत्राहारः कः स्वाधीनः । काकः कर्णौ कथयति । चित्रकर्ण इति । सिंहो भूमिं स्पृष्ट्वा कर्णौ स्पृशति ब्रूते च । मयैतस्य प्रागभयवाक्प्रदत्ता । तत्कथमिदानीमेवं संभवति । तथा चोक्तं ।